

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **M.M.**, zastoupeného JUDr. Janem Stančíkem, advokátem se sídlem ve Valašském Meziříčí 6, ul. Hemy 855, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2014 č.j. KUZL 64352/2014, ve věci odstranění stavby,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 3.11.2014 č.j. KUZL 64352/2014 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Stančíka, advokáta se sídlem ve Valašském Meziříčí 6, ul. Hemy 855.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2014 č.j. KUZL 64352/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 2.7.2014 č.j. MUVS 22266/2014, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby rekreačního objektu na pozemku parc. č. X a odstranění stavby skladu dřeva na pozemcích parc. č.X a X, vše v k.ú. Malá Bystřice (dále jen stavba).

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal nesprávnost závěru stavebního úřadu vyjádřeného v prvostupňovém rozhodnutí, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby. Přes toto zásadní pochybení správního orgánu I. stupně však žalovaný napadené prvostupňové rozhodnutí nezrušil.
- 2) Správní orgán I. stupně měl před vydáním meritorního rozhodnutí rozhodnout o návrhu žalobce na přerušení řízení, který byl podán dne 24.6.2014 a nikoliv o tomto návrhu rozhodnout v rámci meritorního rozhodnutí. Žalobce má za to, že tím byl zkrácen na svých právech. Argumentaci žalovaného, z jakých důvodů považuje tento procesní postup za akceptovatelný, má žalobce za nekorektní a zavádějící. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, napadené správní žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, představuje předběžnou otázku, za účelem jejíhož vyřešení mělo být řízení o odstranění stavby přerušeno.
- 3) Žalobce napadl délku lhůty určené správním orgánem I. stupně k odstranění stavby jako nepřiměřeně krátkou, mj. také s ohledem na možný proces změny územního plánu (dále jen ÚP).
- 4) Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné také proto, že se žalovaný nevypořádal s návrhem žalobce na dokazování pomocí přestupkového spisu, ani s důkazním návrhem na výslech starosty obce Malá Bystřice k otázce případné změny ÚP a k jejímu časovému horizontu. Tím byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalovaný ve vyjádření zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení včetně řízení o dodatečném povolení stavby se závěrem, že neshledal, že by byl žalobce v rámci postupu stavebního úřadu jakkoli krácen na svých právech. Žalobcovu námitku, že žalovaný připustil pochybení stavebního úřadu ohledně závěru, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, považuje žalovaný za vytrženou z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na obsah předcházejícího textu. K žádosti žalobce o přerušení řízení, o níž podle žalobního tvrzení mělo být rozhodnuto samostatným procesním rozhodnutím, žalovaný odkázal na své odůvodnění obsažené na str. 5 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že právní nárok na přerušení řízení v posuzované věci žalobce neměl, nehledě k tomu, že by přerušení řízení po neurčitou dobu „zakrývalo“ protiprávní stav, což by bylo v rozporu se stavebním zákonem i správním řádem. Závěrem uvedl, že lhůtu 6 měsíců k odstranění stavby považuje za dostatečnou a reflektující zásadu legitimního očekávání. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění –

dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů týkajících se řízení o odstranění stavby, jakož i řízení o dodatečném povolení stavby (žaloba téhož žalobce proti rozhodnutí žalovaného o žádosti o povolení dodatečné stavby vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22A 99/2014 – poznámka soudu) krajský soud zjistil, že stavební úřad dne 21.11.2013 provedl kontrolní prohlídku staveb na pozemku parc. č. X v k.ú. Malá Bystřice spojenou s ohledáním na místě. Žalobce byl o provedení prohlídky informován a byl jí účasten. Dle obsahu správního spisu byla na místě pořízena fotodokumentace zaznamenávající dvě stavby, a to stavbu rekreačního objektu a stavbu dřevníku. Jejich situování bylo zakresleno do mapového leteckého snímku a současně byl pořízen protokol z kontrolní prohlídky, který obsahuje popis stavby a jejího vnitřního členění a dále zjištění, že stavba je provedena bez stavebního povolení. Žalobce se vyjádřil, že objekt je postaven na místě původní hospodářské budovy. S datem vyhotovení 6.12.2013 se ve spise nachází ověření stavebního úřadu z hlediska souladu žádosti s územně plánovací dokumentací, v němž je uvedeno, že stavba se nachází v ploše zemědělského půdního fondu v neurbanizovaném území tak, jak bylo stanoveno územním plánem sídelního útvaru Malá Bystřice (obecně závazná vyhláška č. 1/1996, která nabyla účinnosti dne 12.9.1996). Stavební úřad tedy dospěl k závěru, že stavba není v souladu s platným územním plánem (dále jen ÚP), neboť nesplňuje požadavky a podmínky ÚP. Oznámením ze dne 10.12.2013 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby rekreačního objektu a skladu dřeva na pozemku parc. č. X a X, které byly provedeny žalobcem bez stavebního povolení. Žalobce byl současně poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby a současně byl upozorněn také na skutečnost, že stavba se nachází v neurbanizovaném území dle platného ÚP. Dne 15.1.2014 byla stavebnímu úřadu doručena žádost žalobce o dodatečné povolení úpravy zemědělské usedlosti na pozemku parc. č. X. Výzvou ze dne 22.1.2014 byl žalobce vyzván k doplnění žádosti, k čemuž mu byla stanovena lhůta do 14.2.2014 s poučením, že nebudou-li nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, stavební úřad stavební řízení zamítne. Výzva byla žalobci doručena dne 28.1.2014. Dne 14.2.2014 žalobce doplnil doklady k žádosti o průvodní zprávu, průvodní souhrnnou a technickou zprávu, požární zprávu, výkresovou a dokladovou část včetně stanoviska ČEZ, RWE, Telefonica. Dále předložil žádost o změnu ÚP podanou obci Malá Bystřice, seznam dotčených parcel a kopii LV. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18.2.2014 č.j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-8 bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2014 č.j. KUZL 19719/2014. Po ukončení řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad oznámením ze dne 29.5.2014 oznámil pokračování v řízení o odstranění stavby a současně vyzval účastníky k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce podáním ze dne 24.6.2014 učinil návrh na přerušení řízení s ohledem na podání správní žaloby ke Krajskému soudu v Brně proti rozhodnutí žalovaného ve věci zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Rozhodnutím ze dne 2.7.2014 č.j. MUVS-S 9574/2013/OÚPSŘ-330/Hrn-10 nařídil stavební úřad odstranění staveb. V rámci odůvodnění rozhodnutí se vypořádal také s návrhem na přerušení řízení (str. 3 odst. 5 prvostupňového rozhodnutí). Současně po rekapitulaci správního spisu vyslovil závěr, že stavebník nepodal žádost o dodatečné povolení staveb a tudíž neprokázal v souladu s § 129

odst. 2 stavebního zákona, že nepovolené stavby lze dodatečně povolit (str. 3 odst. 6 prvostupňového rozhodnutí). V další části rozhodnutí (str. 3 odst. 8 a násl.) stavební úřad vyhodnotil nesoulad staveb s územně plánovací dokumentací. Dále uvedl (str. 4 odst. 2 prvostupňového rozhodnutí), že vzhledem k rozporu staveb se s územně plánovací dokumentací nebylo možno stavby dodatečně povolit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl nesprávnost postupu žalovaného, který sice dospěl k závěru, že stavební úřad pochybil ve svém stanovisku, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, nicméně prvostupňové rozhodnutí nezrušil. Žalovaný k tomu namítl, že žalobce jeho závěr o nesprávnosti názoru správního orgánu I. stupně na existenci žádosti o dodatečné povolení stavby vytrhl z kontextu předchozího textu odůvodnění. Argumentaci žalovaného neshledává krajský soud případnou, když v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to části předcházející závěru žalovaného, že *„lze přisvědčit tvrzení odvolatele o nesprávném závěru stavebního úřadu uvedeném v napadeném rozhodnutí a spočívajícím v informaci, že odvolatel nepodal žádost o dodatečné povolení stavby“* nenalezl nic, co by tento závěr oslabovalo či zpochybňovalo. Závěr žalovaného je tedy zcela jednoznačný, nicméně zcela nepřezkoumatelné je stanovisko, které na něj navazuje, a sice že žalovaný *„nepovažuje toto pochybení stavebního úřadu za takové, které by mělo vliv na nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí a pro které by musel napadené rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání“*. Tato část odůvodnění totiž neobsahuje žádné konkrétní důvody, pro které nepovažuje žalovaný pochybení stavebního úřadu za zásadní pro zákonnost či přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Jedná se o závěr žalovaného, který není podpořen žádnou úvahou, jež by jej vysvětlovala a upřesňovala. Napadené rozhodnutí je tedy v této části nepřezkoumatelné. Prvostupňové rozhodnutí skutečně v odůvodnění na str. 3 odst. 5 a 6 obsahuje tvrzení správního orgánu I. stupně, že nebyla podána žádost o dodatečné povolení staveb a vzhledem k tomu, že stavebník takovou žádost nepodal, neprokázal v souladu s ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, že stavby lze dodatečně povolit. V další části odůvodnění je konstatován rozpor staveb s obsahem ÚP a následně je na str. 4 odst. 2 odůvodnění shrnuto, že vzhledem k tomu, že stavby jsou umístěny v rozporu se záměry územního plánování, nebylo možno stavby dodatečně povolit. V porovnání s předchozím textem nelze než dospět k závěru, že prvostupňové rozhodnutí v označených částech svého odůvodnění trpí vnitřním rozporem, protože na jedné straně je tvrzeno, že stavby nemohly být dodatečně povoleny, protože nebyla podána žádost o jejich dodatečné povolení, na druhé se straně tvrdí, že je nebylo možno dodatečně povolit proto, že jsou umístěny v rozporu se záměry územního plánování. Současně z obsahu odstavce 2 na str. 4 nelze vyloučit, že žádost o dodatečné povolení podána byla. Obsahem správního spisu ve věci řízení o odstranění stavby stejně jako správního spisu vedeného ve věci řízení o dodatečném povolení stavby (viz věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 22A 99/2014) má soud za prokázané, že žádost o dodatečné povolení stavby podána byla a byla také předmětem samostatného řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo ukončeno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18.2.2014 č.j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-8, resp. následně rozhodnutím žalovaného ze dne 13.5.2014 č.j. KUZL 19719/2014 vydaným v odvolacím řízení. Závěry správního orgánu I. stupně o neexistenci žádosti o dodatečné povolení stavby jsou tedy v rozporu nejen s obsahy správních spisů, ale

také v rozporu s jeho vlastní rozhodovací činností. Správní orgán I. stupně navíc v rozhodnutí posuzoval také návrh žalobce na přerušení řízení o odstranění stavby, který byl podán v návaznosti na rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení předmětných staveb. Také s ohledem na tuto skutečnost trpí rozhodnutí správního orgánu I. stupně vnitřním rozporem. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo také předmětem dalších úvah žalovaného, které jsou obsaženy v napadeném rozhodnutí na str. 5 odst. 4 ve vztahu k žádosti žalobce o přerušení řízení.

Na základě shora uvedené argumentace shledal krajský soud první žalobní bod důvodným, když přisvědčil žalobci v tom, že závěr žalovaného o nesprávnosti názoru správního orgánu I. stupně, že ve věci nebyla podána žádost o dodatečné povolení stavby, je nepřezkoumatelný v tom, že tento důvod nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný totiž, jak již bylo nastíněno shora, svůj procesní postoj žádným způsobem neodůvodnil.

Naopak druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal, když se ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeným na str. 5 v odst. 4 napadeného rozhodnutí, že žalobce neměl v posuzované věci zákonný nárok na přerušení řízení a bylo na úvaze správního orgánu, zda řízení přeruší či nikoli. Tato úvaha je řádně odůvodněna právě z hlediska fakultativní povahy institutu přerušení řízení a dále také z hlediska existence převažujícího veřejného zájmu. Podání správní žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nemá povahu předběžné otázky ve vztahu k řízení o odstranění stavby. Jedná se o dvě samostatná řízení, která spolu souvisí toliko v rámci procesní úpravy dle ust. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, kdy řízení o dodatečném povolení stavby může být zahájeno toliko, pokud je v rámci řízení o odstranění stavby podána žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce má navíc jiné možnosti obrany, jichž také v posuzované věci využil, kdy v rámci následného podání žaloby proti rozhodnutí o odstranění stavby učinil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 30.1.2015 č.j. 22A 1/2015-21 vyhověl a žalobě odkladný účinek přiznal.

Pokud jde o třetí žalobní bod, jímž žalobce napadl délku lhůty určené k odstranění stavby jako nepřiměřeně krátkou, krajský soud jej rovněž důvodným neshledal, neboť lhůta 6 měsíců je lhůtou z hlediska provedení odstranění stavby reálnou a tudíž akceptovatelnou. Žalobce svůj názor, že správně by měla lhůta činit nejméně 2 roky, žádným způsobem neodůvodnil. Pokud se jedná o argumentaci případnou možností změny územního plánu obce Malá Bystřice, je taková úvaha zcela spekulativní a už proto soudem neakceptovatelná. Je také nutno zohlednit účel proběhnuvšího správního řízení, jímž je odstranění nezákonného stavu, který svým konáním způsobil žalobce a nikoliv prioritní hledání řešení, jímž by byla sledována dodatečná legalizace. Argumentovat zásadou legitimního očekávání je vzhledem k okolnostem zcela nepřípadné.

Důvodným pak shledal krajský soud žalobní bod 4), v němž žalobce namítl, že žalovaný nijak nerefletoval na návrh důkazů, které žalobce učinil ve svém odvolání. Obsahem podaného odvolání má krajský soud za prokázané, že žalobce učinil důkazní návrhy, a to v bodě 4., kde navrhl důkaz přestupkový spisem Městského úřadu Vsetín č.j. MUVS-S 2825/2014/OÚPSŘ-338/Kre-2, výsledkem starosty obce Malá Bystřice B. P.a výsledkem svým. Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci

povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Dle ustálené judikatury správních soudů není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu ust. § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak nestalo (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13.11.2009 č.j. 5 As 29/2009-48). Pokud jde o odvolací řízení, pak se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (ust. § 82 odst. 4 správního řádu). Avšak i v takovém případě je nezbytné, aby se odvolací orgán s důkazními návrhy či novými skutečnostmi v odůvodnění odvolacího rozhodnutí výslovně vypořádal a uvedl důvody, pro které tyto důkazy neprovedl či k tvrzeným skutečnostem nepřihlédl. V posuzované věci se tak nestalo a žalovaný žádným způsobem na důkazní návrhy uvedené žalobcem v odvolání v napadeném rozhodnutí nereagoval. Tím zatížil své rozhodnutí další podstatnou vadou.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady zaplacením soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, zaplacením soudního poplatku za návrh na odkladný účinek žaloby ve výši 1 000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady za právní zastoupení tak činí celkem 6 800 Kč. Celkové náklady řízení představují částku 10 800 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. února 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu